PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 1 kwietnia 2026 r.

DIH-3.707.8.2026.SD

DECYZJA DIH-3.47.2026

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]"

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji DS.57.2025 Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 1 grudnia 2025 r. (DS.8361.133.2025), wymierzającej przedsiębiorcy Carrefour Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 39 pkt 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2024 r., poz. 573 ze zm.), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Od 4 do 10 września 2025 r. inspektorzy reprezentujący Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Podlaskim WIIH" lub „organem pierwszej instancji", działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z 4 września 2025 r. DS.8361.133.2025, przeprowadzili kontrolę w sklepie, należącym do przedsiębiorcy XXX, zwanego dalej „stroną" lub „przedsiębiorcą".

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, ze zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców", 25 sierpnia 2025 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (DS.8360.1.87.2025), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. sprawdzenie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 573, ze zm.) zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie". Pismo odebrano 26 sierpnia 2025 r.

Celem kontroli było sprawdzenie przestrzegania przepisów określonych w art. 37 i art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie. W toku kontroli inspektorzy ustalili, że w placówce handlowej należącej do przedsiębiorcy prowadzona jest sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego, przeznaczonego dla gospodarstw domowych. W toku kontroli wytypowano i poddano ocenie 6 rodzajów sprzętu elektrycznego i elektronicznego kwestionując 5 z nich z uwagi na brak informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 4 września 2025 r. (nr akt kontroli DS.8361.133.2025) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

Przedsiębiorca, pismem z 14 października 2025 r., oświadczył i poinformował organ pierwszej instancji, że zakwestionowane produkty zostały wycofane ze sprzedaży z oferty kontrolowanej placówki oraz nadesłał wyciąg z systemu Alertnet z informacją o konieczności wycofania z obrotu zakwestionowanego sprzętu ze wszystkich sklepów sieci.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 27 października 2025 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), zwanej dalej „kpa", Podlaski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art.91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie. Jednocześnie Podlaski WIIH na podstawie art. 10 § 1 kpa zawiadomił, iż stronie przed wydaniem decyzji przysługuje prawo wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów i w związku z tym może zapoznać się z aktami sprawy oraz przedstawić swoje stanowisko, jak również złożyć wnioski dowodowe.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Podlaski WIIH decyzją nr DS.57.2025 z 1 grudnia 2025 r. (DS.8361.133.2025.EM), wymierzył przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie. Decyzja ta została doręczona stronie 5 grudnia 2025 r.

2 stycznia br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK" lub „organem drugiej instancji", otrzymał odwołanie od ww. decyzji, w którym strona, z uwagi na podjęte działania naprawcze oraz znikomą wagę naruszenia prawa, wniosła o odstąpienie od stosowania sankcji w postaci kary pieniężnej.

Pismem z 14 stycznia br. Prezes UOKiK powiadomił stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229, ze zm.), dalej jako: „ustawa o Inspekcji Handlowej", w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH". Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o zużytym sprzęcie. Z kolei, pojęcie zużytego sprzętu oraz zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o zużytym sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

W świetle art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do:

1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
   a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
   b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy;
2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39:

- udostępnia na rynku sprzęt niezgodnie z art. 39 pkt 1 lit. a (pkt 26 lit. a);
- udostępnia na rynku sprzęt nieoznakowany zgodnie z art. 14 ust. 1 (pkt 26 lit. b);
- nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c);
- udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 (pkt 26 lit. d).

W świetle art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podlaskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca, pełniący rolę dystrybutora, nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie, w związku z art. 13. ust. 1 pkt 2 przedmiotowej ustawy, tj. z uwagi na oferowane do sprzedaży 5 rodzajów sprzętu ze stwierdzonym brakiem dołączonych do ww. produktów informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Powyższe dało podstawę do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 26 lit. d), art. 92 pkt 5 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym. Tym samym działania Podlaskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona wniosła o odstąpienie od zastosowania sankcji w postaci administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu i zastosowanie art. 189 § 1 pkt 1 kpa, gdyż strona zaprzestała naruszenia prawa, a waga czynu była znikoma. Strona podnosi również zarzuty naruszenia art. 7, 77 § 1, 80 oraz 107 kpa, poprzez niewyczerpujące rozpatrzenie przez organ pierwszej instancji zebranego materiału dowodowego oraz dokonanie jego dowolnej oceny. Ponadto przedsiębiorca poinformował, że podjął niezwłoczne działania naprawcze polegające na wycofaniu produktów ze sprzedaży.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że przepisy art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie, stanowiący materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia sprawy statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie obowiązków wynikających z art. 39 pkt 3 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony dystrybutor nie zrealizował ciążących na nim

obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają działania naprawcze podjęte w wyniku kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona, jako dystrybutor odpowiada za naruszenie obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność gospodarczą, aby nie dochodziło w niej do naruszenia prawa. Tym samym, organ pierwszej instancji nie miał podstaw do niewszczynania postępowania w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie.

Podlaski WIIH, na podstawie całokształtu rzetelnie zebranego materiału dowodowego w toku kontroli oraz postępowania administracyjnego prawidłowo ocenił, że strona nie wykonała obowiązków, o których mowa w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie. W ocenie Prezesa UOKiK dokonana przez organ pierwszej instancji ocena dowodów, zrealizowana została zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, tj. organ oparł się na zebranym materiale dowodowym (jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem, w szczególności za dowód w sprawie należy uznać protokół kontroli DS.8361.133.2025 z załącznikiem). Podlaski WIIH prowadząc postępowanie oparł się na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego oraz dokonał oceny znaczenia i wartości dowodów w sprawie.

Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że zgodnie z ustaleniami udokumentowanymi w ww. protokole kontroli z 4 września 2025 r. w toku kontroli poddano ocenie 6 partii sprzętu elektrycznego i elektronicznego kwestionując 5 z nich z uwagi na brak informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

Prezes UOKiK podkreśla, że obowiązek informacyjny określony w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie powstaje w momencie wprowadzenia do obrotu sprzętu i dotyczy strony jako dystrybutora. Dystrybutorem zgodnie z ustawą o zużytym sprzęcie jest osoba fizyczną, jednostka organizacyjna niemającą osobowości prawnej lub osoba prawna w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Dlatego też należy jednoznacznie stwierdzić, że strona będąc dystrybutorem, nie spełniła obowiązków określonych w art. 39 pkt 3 dotyczących art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Należy wskazać, że powyższy obowiązek ma na celu zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Strona jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością, jak również je respektować. Znamienny jest przy tym fakt, że czynność przekazywania wymaganych informacji oraz udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego stosowną informacją jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Niezależnie od tego, że strona, jako dostawca sprzętu, może nie mieć wpływu na treść informacji dołączonej do zakwestionowanego sprzętu, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie, to jednak powinna powstrzymać się od jego udostępniania, jeśli informacja ta była niepełna lub nie została dołączona. Bez wątpienia, w niniejszej sprawie strona nie wywiązała się ze wszystkich obowiązków, które nakłada na nią ustawa, co

oznacza, że wystąpiły przesłanki do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu oraz zastosowania wobec niej sankcji.

Odnosząc się do zarzutów artykułów 7, 77 § 1 oraz 107 kpa, Prezes UOKiK zauważa, że ww. przepisy określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona, a podjęte przez organ rozstrzygnięcie oraz okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia powinny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji spełniającej wymogi określone w art. 107 kpa.

Z kolei przywołana przez stronę zasada dowolnej oceny dowodów, określona w art. 80 kpa, zakłada ocenę dowodów w ich całokształcie, wzajemnych relacjach i zależnościach, przy uwzględnieniu wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Organ obowiązany jest więc rozpatrzyć nie tylko poszczególne dowody z osobna, ale wszystkie dowody we wzajemnej łączności, ustosunkowując się do istotnych różnic z nich wynikających. Organ może więc określonym dowodom odmówić wiarygodności, wskazując przy tym przyczyny takiej oceny. W ocenie dowodów organ powinien kierować się wiedzą, zasadami doświadczenia życiowego oraz logiką. Dopiero gdy ocena materiału dowodowego jest logiczna, przekonująca, niezawierająca w sobie sprzeczności, można mówić o nienaruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 26 września 2025 r. II SA/Łd 443/25). Prezes UOKiK nie zauważa, aby organ pierwszej instancji nadinterpretował wyniki zgromadzone w toku kontroli i nieprawidłowo ocenił stwierdzone nieprawidłowości.

Prezes UOKiK oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji uwzględnił i przeanalizował w sposób prawidłowy wszystkie przesłanki określone w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tzn.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia, jak również dotychczasową działalność podmiotu. Prezes UOKiK, podkreśla, że naruszenie to miało znaczny charakter, jak też zakres i rodzaj stwierdzonych uchybień należy uznać jako istotny. Strona nie wypełniła nałożonych na nią, jako dystrybutora, obowiązków dla 5 z 6 skontrolowanych wyrobów. Nałożone przepisami ustawy o zużytym sprzęcie wymogi informacyjne ukierunkowane są, jak to wynika z sejmowego uzasadnienia projektu ustawy na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. W uzasadnieniu tym wskazano: *„ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie lub ograniczanie niekorzystnych skutków wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania tymi odpadami oraz przez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania, a w konsekwencji zapobiec podrzucaniu niebezpiecznych odpadów w*

miejscach do tego nieprzystosowanych i zminimalizowaniu nielegalnego demontażu zużytego sprzętu powodowanego chęcią zysku ze sprzedaży odpadów do tzw. „punktów skupu złomu”. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na zachowania konsumentów, w szczególności, z uwagi na brak objaśnienia znaku wskazującego na zakaz umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych. Co do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że nieprawidłowości stwierdzono 4 września 2025 r. Strona pismem z 14 października 2025 r. oświadczyła i poinformowała organ pierwszej instancji, że zakwestionowane produkty zostały wycofane ze sprzedaży z oferty kontrolowanej placówki oraz innych sklepów sieci. Obowiązkiem przedsiębiorcy jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności. Działania naprawcze strona podjęła dopiero w wyniku ujawnienia nieprawidłowości w trakcie kontroli.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust. 4 tej ustawy, poprzez niewszczynanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgormadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają wskazane wyżej przepisy, aby mogły zostać zastosowane. W złożonym odwołaniu strona skoncentrowała się na wskazaniu, że usunęła stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona odpowiada za naruszenie obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie. Zrealizowanie części obowiązków dystrybutora nałożonych ustawą o zużytym sprzęcie oraz podjęcie działań naprawczych zmierzających do usunięcia naruszenia naprawa w wyniku kontroli organu nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za naruszenia stwierdzone w wyniku kontroli. W opinii Prezesa UOKiK, podobnie jak organu pierwszej instancji, w niniejszym przypadku, nie zaszły jakiekolwiek przesłanki, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, pozwalające Podlaskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia kary. Tym samym, organ pierwszej instancji nie miał podstaw do niewszczynania postępowania w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w zakresie ustawy o zużytym sprzęcie i powinien tak zorganizować swoją działalność, aby nie dochodziło do naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Nie może też stanowić podstawy do odstąpienia od ukarania przedsiębiorcy, w oparciu o art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, okoliczność uzupełnienia brakujących informacji (podjęcie czynności naprawczych) czy wypełnienie innych obowiązków nałożonych tą samą ustawą.

W ocenie Prezesa UOKiK, pomimo że strona zaprzestała naruszenia prawa w niniejszym postępowaniu brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od

wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona podjęła działania naprawcze na skutek kontroli i doprowadziła do usunięcia naruszenia prawa. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie wywiązała się z obowiązku nałożonego na nią przepisami ustawy o zużytym sprzęcie. W ocenie Prezesa UOKiK, brak wymaganych prawem informacji utrudniał konsumentom (użytkownikom sprzętu) dostęp do informacji służącym właściwemu postępowaniu z produktem i w takim przypadku nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje przekazano w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałoby tylko niektórych zapisów). Z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której nie przekazywano informacji wymaganych przepisami prawa. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona udostępniała na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 (co dotyczyło 5 z 6 wybranych losowo partii towarów oferowanych do sprzedaży), wbrew przepisom art. 39 pkt 3 tej ustawy. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, zatem przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Jednakże, jak wynika z art. 189f § 1 pkt 1 kpa, przesłanka zaprzestania naruszenia prawa musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22 - 26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Podlaskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Podlaskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu

prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w niniejszej sprawie uwzględniono informacje o podjęciu działań naprawczych mających na celu usunięcie naruszenia prawa, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał zobowiązywać jej do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie takich działań.

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa", tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało"). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Należy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie stwierdzono, że wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie, przedsiębiorca udostępniał na rynku sprzęt bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy. Strona zaprzestała naruszania prawa w toku postępowania kontrolnego. Nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji, zgodnie z regulacją art. 13 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy np. tym konsumentom, którzy nabyli i następnie używali produkty objęte kontrolą przed datą dokonania przez stronę działań naprawczych. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 § 2 1 3 kpa.

Prezes UOKiK podkreśla raz jeszcze, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli. Znamiennym jest fakt, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane przepisami art. 39 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów (użytkowników sprzętu), co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli, przyjętym przez stronę bez uwag. Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie wskazują wprost, jakie obowiązki spoczywają na dystrybutorze sprzętu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie. Karę tę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek wymiaru kary, wymienionych w art. 93 ust. 3 tej ustawy.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L z 2012 r. Nr 197, s. 38, ze zm.). Stanowi ona w art. 22, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na

mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria. Kara ta mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach i jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia, mimo iż wymierzono ją w najniższej dopuszczalnej prawnie wysokości.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o odstąpienie od stosowania sankcji w postaci kary pieniężnej należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
   4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r.

poz. 935, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 573).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1) XXX
2) Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej